

være. Derfor ſer jeg ſaaledes paa det, at de „Neier“, man taler om, ſelvfølgelig kunne blive brugte og misbrugte, men det kan ligesaa godt og fuldt ſaa godt vendes mod den ene Side, ſom det kan vendes mod den anden. Jeg kan nu ikke frigjøre mig for den Tanke, at, dersom vi, uanset om vi faae et Proviſorium, en midlertidig eller en ordinær Finantslov, ſkulde blive ved at have en ſaadan Strid, maa Følgen blive den, at vi for Fremtiden ſøge at give ſaa karrige Finantslove ſom muligt, ſaaledes at vi kunne have Noget at ſlaa af paa, ſaa at vi, ſom det blev ſtillet frem iſſor af det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen), kunne have 17 Punktter, eller huormange det nu var, jeg hufter ikke nøiagtig Antallet, og ſige ikke alene, at vi have 17 Punktter, men at vi have 30 Punktter, og ikke alene at vi have 30 Punktter, men diſſe 30 Punktter gjælde Millioner. Naar vi ſkulde tage det fra den Side, komme vi ikke langt. Jeg vil imidlertid ſlutte med at ſige, at jeg alligevel tager hele Striden med No, og hvorfor? Det er, fordi jeg veed, at det danſke Folk er roligt (Dønnergaard: Til en Tid!) — det kan det ærede Medlem ſelv ſige — og fordi jeg iforveien veed, at ſelv om vi ſkulde faae en proviſoriſk Finantslov, og ſelv om vi ſkulde faae abſtillige af den Slags Ting, ſom ville gjøre Folket meget bittert, og Friheden dog ſaa ſtærkt indgrovet i det danſke Folk, at den ikke falder for een eller to Proviſorier, eller fordi man daglig ſtrides her i en Række af Aar. Jeg vil endnu ſige een Ting til det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (N. Andersen). Hans Slutning ſidſt har jeg ellers ikke noget imod, men naar det ærede Medlem talte om, at Striden kunde føre til, at Kongen kom til at udfylde det tomme Rum, ſaa er det i høieſte Grad uforſigtigt at bruge en ſaadan Yttring, det er ſikkert. Jeg ſiger dette, fordi jeg veed, hvorledes Stemningen er mange Steder. (N. Andersen: Hvem ſkal da udfylde det?) Det vil jeg ikke ſige Noget om, eller jeg vil ialtfald nødig ſige Noget derom; men det ſkal vel ſaa Miniſteriet, fordi Miniſteriet bærer Anſvaret. Man ſkal ikke ſaaledes drage Kongen ind i diſſe Stridsspørgsmaal uden den høieſte Grad af Nødvendighed, og jeg ſiger, at ſaadanne Udtalelſer ligesaa godt kunde komme til at gaa i modſat Retning. (Afbrydſe.) So, Omſtændighederne ere ſaaledes tilſtede i Diebliffet. Jeg vil nu meget vogte mig for at nævne Noget om, at Dette eller Hint ſkal ſte, fordi jeg ikke vil være med til at befordre enten republikaniſke Tendenser eller noget af den Slags; det er Hovedgrunden; men det ærede Medlem kan ikke være fremmed for, at man nu hører denne Tanke af Mange, Mange, ſom ikke ere Republikanere, men ſom ere ærgerlige og miſſornøiede over hele Stillingen. Mere har jeg ikke at ſige for Diebliffet, men jeg tror ogsaa, at jeg har

udtalt mig temmelig tydeligt om mit Syn paa Stillingen.

Chr. Jensen: Det ærede Medlem fra Ribe (B. Holm), min ærede Sidemand, har i det Veſentlige udtalt mange af de Tanter, ſom have ligget mig paa Sinde, og ſom jeg har følt Trang til at udtale her i denne Sal. Jeg ſkal begynde med at ſige, at det altid gjør et behageligt Indtryk, naar Forhandlingerne om en ſaa vigtig Sag ſom denne føres uden Eidenſkab, og jeg vil indrømme, at den er bleven ført ſaaledes i Lørdags, og at den ogsaa er begyndt at føres ſaaledes idag. Jeg vil endogsaa tilføie, at den fra den høitærede Conſeilspræſidens Side er bleven ført endogsaa temmelig ſtærkt uden Eidenſkab, ſaa at den næſten er gaaet over til at blive ført ſaa køligt, ja med en ſaadan Kulde, at det gjorde et mindre behageligt Indtryk ved en ſaa alvorlig Sag ſom denne. Den høitærede Conſeilspræſident talte, ſom om det omtrent kunde være den høie Regjering ligegyldigt, om Folkethinget og Landſtthinget bleve enige om en Finantslov, det var ikke af en ſaa overordentlig Betydning, det maatte Thingene ſelv ſørge for, ja, den høitærede Conſeilspræſident ſagde endogsaa, at naar der fra Flertallets Side var blevet ſtillet en Overenſkomst i Finantsudvalget i Udfigt, vilde han ſlet ikke have taget Ordet under denne Forhandling. Det foretommer mig dog, at det maatte være denne Regjering og enhver anden Regjering i en konſtitutionel Stat overordentlig magtpaaliggende, om den fik en Finantslov paa en ordentlig Maade, eller om den fik en Finantslov af den Slags ſom den, den fik ſidſte Aar eller endnu værre i 1877. Jeg kan forſikre den høitærede Conſeilspræſident om, at, hvis det Samme ſkal ſte iaar ſom i 1877, ſaa vil han ikke faae ſaa mange Takbrevſer, ſom dengang indløb til ham for den proviſoriſke Finantslov, det tør jeg ſige med temmelig beſtemt Sikkerhed. Eiden har i ſaa Henseende forandret ſig betydelig. Nu gjorde den høitærede Conſeilspræſident beſtemt gjældende, at Flertallet af Folkethinget maatte ſlaa Noget af paa de beſtjendte tre Stridspunkter. Ja, mine Herrer, havde det været det foregaaende Aar, at vi havde hørt ſaadanne Motiveringer fra Mindretallets og den høie Regjerings Side ſom iaar, ſaa kunde der have været Mulighed for, at der kunde have været Noget at ſlaa af fra Flertallets Side, ialtfald vilde jeg have været en af Dem, ſom havde været villig til at røkke Haanden til en lille Eftergivenhed. Men eſterat der er foregaaet, ſom min ærede Sidemand (Vilbalds Holm) bemærkede, to umotiverede Oploſninger af Folkethinget paa de ſamme Spørgsmaal, ſaaledes at diſſe have været drøftede og opſtillede for Valgerne, eſterat Kandidaterne paa Valgtribunerne have udtalt, at det og det var deres Overbeviſning, og Valgerne